UMBRELA ATLETISMULUI

ȘCOALA NOASTRĂ DE SĂRITURI

Am consemnat cu satisfacție că tezaurul atletismului nostru s-a îmbogățit din nou cu metal prețios. Wiener Stadthalle a adus, dacă mai era nevoie, consacrarea școlii românești în probele de sărituri. Se împlinesc aproape două decenii de cînd în cele șase probe de sărituri (2 la femei, 4 la bărbați) avem sportivi de bază, cu care mergem „la sigur". Sîntem tentați să credem că victoriile lor au devenit lucruri firești. Din 1954 nu a mai existat vreo întrecere continentală sau mondială în care săritorii, de-a lungul a 2—3 generații de atleți, să nu fi cucerit medalie după medalie.

Azi, după ediția vieneză a campionatelor europene pe teren acoperit, atletismul românesc este în posesia a 29 de medalii de aur, argint și bronz cucerite la diferite ediții ale J.O. și C.E. Un bilanț bun. Dar dacă ținem seama de faptul că de fiecare dată sînt puse în joc peste 30 de titluri, trebuie să recunoaștem că cifra nu este impresionantă. Mai ales că (sau poate că tocmai aici rezidă faptul ieșit din comun, „curiozitatea") din cele 29 de medalii, 18 au fost cucerite în probele de sărituri și doar 11 în numeroasele probe de alergări, aruncări, marș. Parcă ar fi sporturi diferite... Iar dacă vorbim de valoarea absolută, de medaliile de aur, balanța este net favorabilă săritorilor : din cele 10 titluri de campioni olimpici și europeni, 8 aparțin săritorilor și numai două celorlalți specialiști ai probelor atletice.

Aceste cifre pur statistice — dar tocmai prin aceasta corecte — îmi dau dreptul să vorbesc despre o școală autohtonă a săritorilor, atît de detașată de restul atletismului nostru încît se poate vorbi de o „castă", de un fenomen centrifug al săritorilor față de... inerția plumbuită a sprinterilor, a alergătorilor de demifond și fond, a aruncătorilor. Cred că nu este drept ca atletismul să fie privit în ansamblul lui ca o valoare medie, atunci cînd într-un sector — cel al săriturilor — treaba merge bine, cînd în cele două probe feminine dețin monopolul recordurilor mondiale și cucerim medalii de aur, argint și bronz în cele mai importante întreceri ale lumii. Cunosc frămîntările ce există în rîndul specialiștilor noștri în domeniul metodicii și tehnicii. Cunosc, de asemenea, încercările insistente ale federației pentru egalizarea la un plafon superior a rezultatelor la diferite grupe de probe. Este o inițiativă logică și lăudabilă, care își așteaptă încă roadele...

Specialiștii români în probele de sărituri au creat de-a lungul a două decenii o școală proprie, bazată pe experiența personală și (de ce să ignorăm ?) pe ADAPTAREA experienței străine la specificul nostru. Se poate afirma că inițiativa creatoare și curajul îi caracterizează pe antrenorii români în probele de sărituri, ca și personalitatea lor, documentația de actualitate, puterea de a selecționa tot ceea ce este bun și de a respinge tot ceea ce nu se potrivește cu calitățile tineretului nostru. Acești specialiști au „îndrăzneala" de a refuza curentele vremelnice, concepțiile trecătoare, tot ceea ce este excentric, efemer, într-un cuvînt, fără de folos. Școala aceasta a refuzat „stilul Beamon" deși autorul lui a ajuns la 9 metri. În schimb, ea a dat și introdus halterele în antrenamentul săritorilor în înălțime, a îmbrățișat o serie de exerciții speciale pentru triplusalt, dar niciodată nu a considerat școala poloneză de triplu ca ceva „nec plus ultra", a acceptat „Flop"-ul, dar imediat i-a adus îmbunătățiri (avîntarea cu ambele brațe).

Sînt frămîntările noastre tipice, cotidiene, în diferite domenii de activitate, frămîntări care lasă amprente adînci. Dacă savantul Henri Coandă, atît de celebru, vorbește cu simplitate și convingere despre influența apei pe care o bea cetățeanul acestui pămînt, atunci de ce să nu vorbim, la figurat cel puțin, despre aerul pe care-l inspiră atletul și antrenorul nostru pe stadioanele meleagurilor natale, cînd acest aer este atît de propice pentru probele de sărituri ? !

Iolanda BALAȘ-SOTER

MINGI și PALETE

SE IMPUNE MĂRIREA CONSIDERABILĂ A VOLUMULUI DE LUCRU

Ultima apariție publică a fruntașilor tenisului nostru de masă din cadrul campionatelor republicane individuale ne-a oferit posibilitatea urmăririi „la lucru" atît a jucătorilor noștri consacrați, cît și a tinerilor aflați în plină ascensiune, dornici de afirmare.

Ne interesa în mod deosebit stadiul de pregătire la care se găseau fetele noastre acum, înaintea confruntării cu elita tenisului de masă european, unde prestigiul cîștigat la mondialele de la München trebuie apărat.

Și în această direcție, satisfacție deplină nu ne-a oferit decît campioana României, Maria Alexandru, neînvinsă pe parcursul întregii competiții. Victoriile ei de la Arad — deși ușor previzibile — nu pot constitui însă, singure, un criteriu obiectiv de apreciere, dar, dublate de succesele repurtate cu cîtva timp în urmă la internaționalele României și Angliei, ele sînt de natură să ne dea încredere într-o comportare meritorie la Moscova.

Optimismul meu se bazează pe maniera în care campioana noastră s-a pregătit tot sezonul, cu multă seriozitate și dăruire totală, fapt ce ar trebui să constituie un bun exemplu pentru coechipierele ei mai tinere.

Din păcate însă Eleonora Mihalca și Carmen Crișan s-au prezentat tocmai acum, în ceasul al 12-lea, la un nivel nemulțumitor, cu o serie de deficiențe în joc, explicația găsind-o în regimul necorespunzător de antrenament la care au fost supuse cele două jucătoare. Cu doar cîteva ore de pregătire tehnico-tactică pe săptămînă, fără să dispună de cei mai corespunzători parteneri, Mihalca a reușit totuși clasarea în finala probei de simplu printr-o victorie în dauna tinerei Carmen Crișan, a cărei pregătire a fost de asemenea sub nivelul celor anterioare.

Dacă în întreaga mișcare sportivă este acceptată concepția necesității unui volum de muncă cu adevărat uriaș, dublat, bineînțeles, de o intensitate adecvată, atunci este cazul ca și la tenis de masă să dovedim mai multă exigență în stabilirea programelor de lucru, pentru a putea asigura astfel omogenitatea echipei noastre reprezentative, capitol la care în repetate rînduri ne-am arătat a fi deficitari.

Surprize neplăcute ne-au rezervat și întrecerile băieților, unde juniorii în care ne punem atîtea speranțe, și cărora le-a cam venit timpul să și „dea" cîte ceva, au rămas „în corpore" în urma „bătrînilor", dintre care în mod cu totul neașteptat s-a desprins fosta noastră stea, Dorin Giurgiucă. După penibilele lui evoluții din ultimele concursuri interne și mai ales internaționale, jucătorul clujean a reușit — incredibil — cîștigarea mult rîvnitului titlu. Victoria lui Giurgiucă, al cărui joc unilateral nu poate nici pe departe să ne mulțumească, a venit tocmai în momentul cel mai neașteptat, cînd „prăbușirea" lui părea inevitabilă, ca o urmare firească a prezenței din ce în ce mai rare la antrenamente și a unei diminuări bruște a pasiunii pentru sportul pe care îl îndrăgise odinioară. Fără a diminua meritele învingătorului, trebuie totuși spus că rezultatul de la Arad este consecința nivelului scăzut la care se găsesc toți băieții noștri și care, fără o mărire considerabilă a volumului de lucru, nu vor reuși în nici un caz să restabilească prestigiul pierdut al tenisului de masă masculin de la noi.

Matei GANTNER
maestru al sportului

CONCURSURI DE ORIENTARE TURISTICĂ

Activitatea la orientare turistică se desfășoară adaptîndu-se la condițiile specifice sezonului : concurenții parcurg traseul respectiv pe schiuri, fapt ce accentuează caracterul aplicativ al acestei discipline sportive.

Recent, Comisia de turism-alpinism a județului Timiș a organizat cea de a IX-a ediție a competiției „Cupa Banatului" care a reunit la start 25 de echipe dintre care 5 din Iugoslavia. Desfășurat în bune condiții, pe un traseu de o dificultate tehnică apreciată pozitiv de specialiști — ne informează corespondentul nostru **Petre ARCAN** — concursul s-a soldat cu următoarele rezultate : **feminin :** Politehnica Timișoara (Mariana Miloiu — Mihaela Ștefănescu) ; **masculin :** I.T.B. București (Cristian Chiurlea — Radu Roșca) ; **juniori :** Jelenek Pancevo (M. Varga — B. Kurcin).

★

O parte din concurenții prezenți la Cupa Banatului au luat startul, duminica aceasta, în „Cupa de iarnă" a F.R.T.A. Întrecerea, organizată de CJEFS Brașov și disputată pe un traseu de gr. I, s-a bucurat de participarea a 22 echipe din 13 cluburi. Rezultate înregistrate : **feminin :** 1. Minaur Baia Mare (Elena și Maria Marias) ; 2. Voința Timișoara (Ecaterina Bunduchi — Svetlana Belici) ; 3. I.T.B. București (Paula Chiurlea — Florica Reyl) ; **masculin :** 1. Rulmentul I (Klaus și Richard Schuller) ; 2. I.T.B. București (R. Radu — C. Chiurlea) ; 3. Rulmentul Brașov (Ortwin și Gerhart Lexen).

Corespondență specială pentru „SPORTUL"

TREI CAMPIONI BALCANICI DE CROS DIN IUGOSLAVIA ÎȘI VOR APĂRA TITLUL LA BUCUREȘTI

Vera Nikolici — locul 4 la concursul de selecție !

Pentru apropiata întrecere a celor mai buni crosiști balcanici, sportivii care vor reprezenta Iugoslavia s-au pregătit asiduu. Fără îndoială, activitatea lor în cadrul cluburilor de care aparțin a fost intensă, dar, tot atît de neîndoielnic, și mai intensă a fost munca efectuată în cadrul celor două grupe de selecționați. O primă grupă, cuprinzînd majoritatea crosiștilor, s-a antrenat timp de 15 zile în localitatea Ulțin, pe malul Mării Adriatice, iar a doua, în care majoritari au fost seniorii, a avut drept gazdă renumita stațiune montană Jahorina.

Duminica trecută a avut loc tradiționalul (unii spun inevitabilul...) concurs de selecție, anume la Sarajevo. Rezultatele, mai bine zis ordinea sosirii pe categorii de virstă, vor familiariza pe cititorii ziarului „SPORTUL" cu numele celor ce vor purta tricourile reprezentativei iugoslave, precum și cu cele mai bune performanțe ale lor. În același timp, ele vor oferi prilej de comentarii, întrucît nume sonore au fost întrecute. Exemplul cel mai elocvent e acela al recordmanei mondiale Vera Nikolici, ocupantă doar a locului 4 ! E drept însă că trebuie să se țină cont și de faptul că specialitatea ei o constituie alergarea pe pistă și nu cea pe teren variat, cu atît mai puțin pe un traseu ca cel de la Sarajevo, noroios, „greu", aproape desfundat.

Iată acum și clasamentul concursului de selecție : SENIORI — 1. Dane Korița (locul III la „Corrida" din Sao Paulo în 1969, locul 5 la C. E. de la Atena în proba de 5 000) ; 2. Voivodici ; 3. Iokici ; 4. Kovacevici ; 5. Grahovat (un renumit tactician) ; 6. Gavrilovici ; SENIOARE — 1. Djurița Rajher (campioană balcanică de cros la Skoplje în 1969) ; 2. Veselinka Miloșevici (deținătoarea recordului național pe 1 500 m) ; 3. Milunka Iokșici ; 4. Vera Nikolici (!) ; TINERET — 1. Kovacavici ; 2. Tomici ; 3. Maximovici ; 4. Rak ; 5. Pantalon ; 6. Lubuskici ; JUNIORI — 1. Molovici (campion balcanic la Skoplje în 1969) ; 2. Stanocvici ; 3. Kovacici ; 4. Bulovici ; 5. Vipasovici ; 6. Mandici ; JUNIOARE — 1. Kovacev (campioană balcanică la Skoplje în 1969) ; 2. Pașici ; 3. Morovici ; 4. Pecianat.

După cum se vede, trei campioni balcanici ai ediției precedente își vor apăra titlul la București, oraș spre care întreaga echipă pleacă joi cu autobuzul din Belgrad, sosirea fiind prevăzută pentru vineri.

Miloș GLIGORICI
redactor la „Sportske Novosti" Zagreb

Marile rivalități pugilistice

(Urmare din pag. 1)

așa măsură încît pot deveni fatale pentru adversar. Gheorghe Pușcaș și-a făcut loc printre toate „penele" prezente la finalele anului trecut, a ajuns în lotul reprezentativ și a participat la campionatele europene. Aici, n-a mai scăpat „ca prin urechile acului" — cum se spune oricînd evoluează — ci a fost învins de o manieră care contrastă supărător cu titlul de campion al României. De curînd a făcut o partidă bună, învingîndu-l pe ambițiosul Constantin Negoiescu, dar în cadrul categoriei semiușoară. Venit după o lecție aspră, primită în tribunele patinoarului „23 August", Nicolae Giju și-a ocupat în toamnă locul în echipă, după un recital desfășurat înaintea plecării reprezentativei României în turneul Franța — Irlanda — Scoția, de unde s-a întors cu victorii și o frumoasă cupă primită la Saint-Brieuc. Venit tot după o lungă tăcere, iată că Stanef, cîștigătorul prestigiosului trofeu „Ringul de aur", își afirmă dreptul la transarea supremației, poate nu cu Giju, ci cu brașoveanul Gheorghe Drugă, înconjurat nu știm de ce de o tăcere asemănătoare celei care l-a însoțit în ring la „naționale", unde a învins prin K.O. pe cunoscutul stelist — favorit și el — Constantin Buzuliuc. Și, pentru că veni vorba, poate i se va „programa" și lui vreo dispută internațională...

Semiușoara, părăsită irevocabil de tunarul craiovean, Mihai Goanță, la care se adaugă promovarea — datorită depășirii greutății — a lui Cuțov la ușoară, a rămas, după părerea noastră, în mîinile dinamoviștilor Paul Dobrescu și Nicolae Păpălău. Unul dispune de o stîngă năpraznică (Păpălău), celălalt de rezistență și o frecvență infernală în brațe, greu de înregistrat chiar și de aparatul de filmat. Un cot ridicat — o singură dată — de pe torace, prea sus, de către Dobrescu și cîștigă Păpălău, sau o angrenare a lui Păpălău în ritmul impus de Dobrescu, și raportul se poate inversa. Chestiuni „simple" de atenție, de tehnică, de tactică...

Cine poate extrage de pe acum din urnă „numărul" cîștigător la cea mai frumoasă dintre categorii ? Iată „numerele" cîștigătoare posibile : Calistrat Cuțov — Vasile Antoniu — Ion Dinu. Oricum, o tragere la sorți ar rezolva multe în categoria ușorilor. Imaginîndu-ne că Vasile Antoniu ar „pica" să evolueze în compania lui Calistrat Cuțov, într-un prim meci, și știind că unul dintre ei trebuie să piardă, acesta poate fi tocmai acela care este mai incomod pentru Ion Dinu, sau invers. Dacă privim bine tabloul acestei categorii, putem să facem toate combinațiile posibile. Un lucru este cert : aceștia vor fi actorii. Așteptăm „piesa".

La semimijlocie, un pachet de cărți de joc cu un singur as : Victor Silberman (Steaua). Deși în clasamentul anului 1969, secundul său este Ion Hodoșan (Metalul București), după părerea unanimă, acesta nu poate forma încă o... „pereche" cu Silberman. Dacă galopul spectaculos al stelistului Alexandru Popa se va menține în continuare, este posibil ca acesta să evolueze în finale. Vom vedea.

Cu mijlocia mică, din nou la Dinamo : la colțul roșu, campionul categoriei, Ion Györffi, abia ieșit anul trecut din juniorat, — iar la colțul albastru, selecționatul în reprezentativa țării pentru „europene", mai rutinatul Ion Covaci. Se află față în față tinerețea, tehnica, alonja, garda inversă și mobilitatea lui Györffi, cu rutina, tenacitatea, rezistența și forța lui Covaci. Așa a fost și la finalele anului trecut. A cîștigat — fără să convingă însă pe toată lumea — primul complex de calități. Nici după tabloul rezultatelor ulterioare nu se poate anticipa mai nimic. Medalia de aur a speranțelor olimpice adusă de Györffi de la Lodz, în această iarnă, sau victoriile lui Covaci în turneul din toamnă (Franța — Irlanda — Scoția) — obținute cînd termometrul de sub brațul său arăta 39° — va cîntări mai mult ? Va fi, precum... se pregătesc. Nu trebuie uitat, însă, nici studentul ieșean Gheorghe Călin, și nici nesperatul învingător din toamnă al lui Ion Covaci, metalurgistul Niculae Tudor.

Sîntem însă în încercătură, cînd încercăm să desprindem pe așii mijlocilor. Alec Năstac, campionul, care a învins prin K.O. la „naționale", aruncînd o directă disperată pentru a se apăra de un atac al lui Gheorghe Chivăr, este, poate, primul îndreptățit să-și dispute prima rivalitate a categoriei. Adversari ? Poate colegul său de club, stîngaciul Gheorghe Chivăr — dacă anul „negru" a luat sfîrșit pentru el —, poate încăpățînatul metalurgist, Horst Stumpf, poate vijeliosul dinamovist brașovean, Ion Petrea, poate veteranul categoriei, stilistul dinamovist Ion Olteanu. Nu putem răni, însă, nici orgoliul lui Constantin Cojocaru (Chimia Orașul Gh. Gheorghiu-Dej) care se află, și el, la un nivel apropiat de ceilalți.

La semigrea, dinamovistul Ion Monea aniversează un deceniu de supremație, așa încît doar retragerea lui ar putea crea dificultăți în alegerea celor ce-și pot stabili aici ca obiectiv primul loc. Dar Monea se simte bine în această postură. Colegul său mai tînăr, Marin Constantinescu, care se pregătește să-l urmeze, trebuie — înainte de a se instala în colțul opus într-o întrecere cu Monea — să-și rezolve convingător problemele cu metalurgistul Petre Cîmpeanu.

Marea rivalitate cu care se încheie trecerea în revistă — ante factum — a primelor mănuși românești care-și vor disputa întîietatea la cele 11 categorii de greutate, se epuizează, firește, cu campionul european Ion Alexe. Sarcina lui nu este prea dificilă, avînd în vedere că adversarii posibili la atacarea centurii de campion național '70 sînt Ion Sănătescu (Electroputere Craiova) și Ilie Dascălu (Dinamo București). Deși Ilie Dascălu se prezintă cu un argument mai convingător decît celălalt (medalie de aur la turneul speranțelor olimpice, Lodz 1969), experiența lui Sănătescu compensează, totuși, tinerețea încă zbuciumată a dinamovistului. În mod normal, însă, este greu să credem că în următorii doi ani Ion Alexe va putea fi învins în țară. N-au reușit nici Alain Victor, pe pămînt francez, nici cei doi outsideri români care sînt, încă, „prea mici pentru un război atît de mare". Și, pentru că anul acesta finalele se vor desfășura în toamnă, poate n-ar fi rău ca și cu ocazia unor alte competiții (campionatul republican pe echipe) să fim martorii desfășurării acestor rivalități. Finalele vor fi, în acest caz, adevărate revanșe. Cu atît mai frumos.

Învingător la puncte și campion al Europei la categoria grea, Ion Alexe. După șase luni speranțele lui Alain Victor într-o mare revanșă se spulberau din nou, de data aceasta chiar în orașul său natal, Saint Brieuc...

Foto : A. NEAGU

Gong

● Duminică, de la ora 10, se va disputa în sala clubului Grivița Roșie o nouă reuniune, în cadrul etapei municipale a campionatului național de juniori mici și mari. Se vor întrece 16 perechi.

● La 14 mai va începe la Magdeburg (R. D. Germană) un mare turneu internațional de juniori, organizat de federația din această țară. O telegramă sosită recent la F. R. Box invită și echipa națională de juniori a țării noastre.

● „Marele Premiu al Slovaciei" este intitulat turneul internațional ce va avea loc la Bratislava, în zilele de 12 și 13 iunie. Vor fi prezenți și doi pugiliști români, la categoriile pană și grea. Cîștigătorii vor primi titlul de „campioni internaționali ai Slovaciei pe anul 1970".

● Federația libaneză solicită angajarea unui antrenor din țara noastră pe o perioadă de un an. Și din Turcia a sosit o telegramă similară, prin care forul nostru de specialitate este rugat să accepte trimiterea unui antrenor pe o perioadă de șase luni. Urmează ca F.R. Box să decidă.

Marea dragoste...

(Urmare din pag. 1)

încă tînăr, plăcerea de a te lăsa cuprins de brațele moalțe ale oboselii.

Nea Dinu, omul despre care știe multe și tata, pe care l-a admirat și bunicul, nu te lasă să respiri. Vrea neapărat să te convertească la religia atletismului, să-ți spună ce-ai pierdut dacă nu i te-ai închinat, ce poți cîștiga de acum înainte dacă te vei pleca în fața lui.

Stolul de băieți și fete ce-și pregătesc ritmul pentru confruntarea balcanică reprezintă o mărturie a faptului că Dinu Cristea nu propovăduiește în van. Fata aceasta cu ochi visători, Natalia Andrei, olteancă sută la sută, este la prima ei dragoste. O dragoste curată, de copil, și prin aceasta trainică, frumoasă. Făt Frumos este atletismul, alergarea.

—Îți place mult ?

— *Nespus !*

— Și ce ți-ai pus în gînd pentru duminică ?

— *Să alerg. Cît mai repede, ca gîndul cel bun...*

Ghiță Ionel, antrenorul care a venit din Bănie să-i fie sfetnic, o aprobă : „Ca gîndul. Da, așa trebuie. Și, mai ales, trebuie să cîștige, pentru că nimic nu te leagă mai mult decît succesul."

Cu codițele în vînt, îmbujorată de efort, Rafira Fița se destăinuie cu dezinvoltura copilului care a făcut numai lucruri bune.

— *E așa de frumos aici, atît de moale covorul acesta de frunze, atît de curat aerul... Ar fi păcat să nu încununăm cu un succes cele 200 de ore de antrenament. Deși sînt încă junioară, voi concura alături de stelele atletismului, îmi pare bine. Ca să devii un star în atletism, trebuie să te confrunți cu vedete de prima mărime, să le învingi.*

Pe oglinda lacului apar cercuri concentrice. Valuri mici, iscate de săriturile năstrușnice ale crapilor cu solzi argintii. Ion Rusnac îi privește, dar nu suride. Cufundat în noianul de calcule, poate că nici nu-i vede. Socotește pe degete. Fiecare deget înseamnă un adversar. Cînd închide pumnul — au dispărut toți...

— *E cursa carierei mele sportive. Sînt în formă bună. Cronometrele antrenorului meu Nicolae Păiș arată... timp bun.*

Și antrenamentele continuă. Fețele aleargă pe bucla mică, băieții pe cea mare. Soarele străpunge crusta groasă a norilor și-și trimite — cu zgîrcenie, e drept — sulițele razelor luminoase. Într-o clipă totul s-a înviorat. Parcă și fețele atleților sînt mai zîmbitoare. Duminică va fi aici, în Parcul Buftea, mare animație. I-am dori însă acestui parc — în ziua Crosului Balcanic — să aibă mii de vizitatori, pe toți școlarii Capitalei. Așa încît marele învingător să fie alergarea, ATLETISMUL.

Gh. Varga (Agronomia Cluj) a fost singurul patinator care și-a încheiat cu brio junioratul, stabilind în acest sezon mai multe recorduri republicane. Dar cu o... floare nu se salvează patinajul

CINE VA AVEA INIȚIATIVA

La ultimele concursuri de patinaj viteză și mai ales la campionatele naționale, cea mai importantă competiție internă, s-a constatat o acută criză de valori îndeosebi în probele rezervate seniorilor. Ceea ce ni se pare însă și mai grav este faptul că în eșalonul schimbului de mîine (juniorii mari și mici) se pot număra pe degete cei care se arată capabili de progres și, deci, să facă față cît de cît în viitoarele concursuri internaționale de nivel mediu. În schimb, în rîndurile copiilor există un număr impresionant de fete și băieți dotați, cu care specialiștii federației trebuie să fie atenți, să-i crească cu grijă.

În acest context, o discuție despre drumul patinajului poate porni cu folos doar dacă forul de resort și celelalte organe sportive locale și județene, interesate în dezvoltarea acestui sport, se vor îngriji să pregătească, printre altele, și un program competițional, care să asigure o desfășurare ritmică concursurilor rezervate micilor viteziști. Orice s-ar supăra unii, totuși trebuie să spunem că actuala activitate competițională este insuficientă și, după părerea noastră, defectuos organizată. Cuplînd întrecerile copiilor cu cele ale seniorilor și juniorilor mari, disputele celor mai tineri patinatori sînt eclipsate de confruntările sportivilor fruntași, fiind tratate în secundar de arbitri și chiar de către antrenori, care se împart între o cursă și alta, nepridindind să dea sfaturile cuvenite alergătorilor. Apoi, s-a întîmplat adesea ca probele copiilor să se desfășoare pe o gheață... pisată de seniori, de calitate inferioară, ceea ce a frînat alunecarea și, deci, valorificarea tuturor resurselor cu care sînt înzestrați acești mici patinatori. Separîndu-se campionatele și competițiile copiilor de cele ale seniorilor și juniorilor, toată lumea ar fi concentrată asupra unui singur obiectiv, iar antrenorii și instructorii ar avea timpul material să se ocupe temeinic de elevii lor.

Analizînd cu atenție fondul problemei, cei chemați să contribuie la binele patinajului ar putea organiza concursuri inedite, ar ajunge de acord asupra regulamentelor și datelor de desfășurare. Poate că o întîlnire între reprezentanții federației și conducerea organizațiilor de pionieri, de exemplu, ar duce la rezultate practice. Dar cine va avea inițiativa ?

În încheiere vrem să consemnăm apariția roadelor unei munci îndelungate : patinatorii purtînd „marca" Carl Gall, antrenor din Tg. Mureș, care de curînd a sărbătorit cel de al 40-lea an de la primul campionat național unde a participat ca sportiv, au dominat din punct de vedere valoric și cantitativ concursurile din ultimele sezoane. De asemenea, s-au remarcat ca autentice speranțe și elevii altor antrenori ca dr. Ștefan Erdoși (C.S.M. Cluj) și prof. Petre Tivadaru (Învățămîntul Sibiu), pentru care patinajul constituie a doua pasiune. Doi foști patinatori fruntași Gizi Kahane (C.P.M. București) și Ștefan Demeni (Constructorul București) au pornit cu hotărîre să urmeze exemplul colegilor lor de mai sus. Ce se întîmplă însă la clubul Dinamo București, care de cîțiva ani nu ne mai face cunoștință cu nume noi de patinatori ?

Text și foto :
Traian IOANIȚESCU

ÎNTÎLNIRE CU CAMPIONII MONDIALI

Azi, la ora 9,30, la Casa de cultură a tineretului din sectorul 4 din Capitală (str. Turturele, mijloc de transport mașina 34, pînă la stația Vitan) elevi ai școlilor generale și liceelor teoretice și de specialitate vor primi în mijlocul lor pe cîțiva dintre componenții echipei naționale de handbal, laureată cu titlul mondial în capitala Franței. Se vor întîlni cu tinerii admiratori maeștrii emeriți ai sportului Gruia, Otelea, Gațu, Popescu, Goran și alți colegi de-ai lor, care la Paris au fost încununați cu laurii victoriei.

Pentru ca „Trofeul fair-play" să nu rămînă un deziderat

Etapa întîi a returului campionatului național de rugby a debutat, în genere, sub bune auspicii. Spunem aceasta gîndindu-ne la aspectul calitativ al partidelor și la evidenta dorință manifestată de jucători de a evolua la un nivel superior, în ciuda condițiilor climaterice nefavorabile.

Dacă, din acest punct de vedere, situația este, am zice, îmbucurătoare, nu același lucru se poate spune și despre aspectul disciplinar. În două din cele șase meciuri au fost dictate, în total, CINCI eliminări, adică în medie aproape o sancțiune gravă pentru fiecare joc. Procentajul este, fără îndoială, îngrijorător și îndeamnă la meditații.

Uitînd că noțiunea de „adversar" are în sport un anumit înțeles, Șerban (Steaua), Celea (Farul), Bogoș, Mihalașcu (Rulmentul) și Stoian (Grivița Roșie) i-au atribuit cu totul și cu totul alt sens. Sancțiunile primite ni se par juste. Lovirea adversarului este o manifestare străină sportului și asemenea ieșiri trebuie, în orice moment, cu hotărîre reprimate.

Grav (și semnificativ) este faptul că unele dintre echipele în cauză nu „participă" prima oară la abaterii de acest gen. RULMENTUL BÎRLAD a avut în tur doi suspendați, **N. Pătămău** și **G. Băncianu**, cîte o lună ; FARUL — tot doi — **T. Doiciu** (2 luni) și **G. Celea** (din nou !), o etapă ; GRIVIȚA ROȘIE — **N. Teodorescu** (o lună) și **C. Drăgulescu** (o etapă).

O dată cu începerea returului s-a pus în joc și o „Cupă a sportivității" ce va fi acordată, la sfîrșitul campionatului, echipei cu bilanț pozitiv. Din păcate, se vede, că nu toate formațiile au înțeles la adevărata valoare mobilul instituirii acestui trofeu. Abaterile înregistrate chiar din prima zi par a încerca să ne convingă de acest lucru.

Emanuel FANTĂNEANU

CLASAMENTUL DIVIZIEI A

1. Gr. Roșie	12	11	1	0	214—	54	35
2. Steaua	12	10	1	1	177—	70	33
3. Univ.	12	9	0	3	88—	54	30
4. Dinamo	12	7	2	3	170—	57	28
5. Știința	12	7	2	3	97—	62	28
6. Politeh.	12	6	1	5	83—	52	25
7. Farul	12	5	1	6	97—	85	23
8. Agronomia	12	4	1	7	57—151		21
9. Rulmentul	12	3	1	8	48—	88	19
10. C.S.M.	12	2	2	8	40—147		18
11. Vulcan	12	2	1	9	61—130		17
12. Progresul	12	0	0	12	44—226		12

Sancțiuni dictate de Biroul F. R. Natație

Se sancționează jucătorul **Ștefan Marica** de la clubul Steaua, cu scoaterea din lotul național, pentru repetate abateri disciplinare și viață nesportivă ;

— se sancționează jucătorul **Radu Lazăr** de la clubul Rapid, cu interdicția de a participa la întreceri internaționale timp de trei luni, pentru absențe repetate de la antrenamentele lotului republican.

PARCUL SPORTIV AL PIONIERILOR

(Urmare din pag. 1)

— gospodarii Constanței se hotărăsc : viitorul parc al pionierilor va fi amplasat în zona dintre actualul stadion „1 Mai" și lacul Tăbăcăriei. Nu mai puțin de 11 hectare. Numai că înfățișarea de atunci a acestui spațiu este greu de descris. Era de fapt fosta cărămidărie a Constanței, de unde se excavase pămînt pentru cvartalurile noi apărute în oraș — deci un teren complet denivelat, numai gropi și șanțuri — continuat pe una din laturi cu o zonă mlăștinoasă, nesănătoasă. Inițial — rampă de lansare a gunoaielor ! „Probabil că prea zeloșii inițiatori ai parcului se vor lăsa păgubași" și-au spus mulți dintre cei care considerau în continuare proiectul ca un vis irealizabil.

Dar în noiembrie 1967 primul buldozer își făcea simțită prezența pe șantierul viitorului parc al pionierilor constănțeni. Apoi, și primele instalații sportive ; cîțiva stîlpi pentru volei. Cine ar fi avut curajul să anticipeze ce va fi peste doi ani ?

Oricum era o primă bătălie cîștigată. Aveau să urmeze altele, la fel de dificile. Omul proiectelor îndrăznețe, cum este cunoscut la Constanța profesorul Mareș, a lansat în toamna lui 1967 o campanie-test pentru colectarea de sticle și borcane. Timp de o săptămînă. Mai mult pentru a încerca pulsul în masa pionierilor. Bilanțul a depășit așteptările : 50 000 de lei care au marcat începutul acțiunii de amenajare. Apoi, prin intermediul C.J.E.F.S. Constanța — al cărui președinte, prof. Dumitru Ivan, fusese cîștigat pentru o asemenea realizare — fondul de amenajare a parcului a sporit cu încă 200 000 de lei : suma rezultată dintr-un meci de fotbal între pionierii din Constanța și cei din orașul bulgar Tolbuhin.

Cu aceste insignifiante (totuși) sume, în 1968 s-a dat startul. Începea o muncă uriașă, de asanare și de nivelare a terenului. Pionierii au fost primii care au răspuns la apelul prof. Mareș, alcătuind echipe de muncă voluntară. Este greu de contabilizat numărul orelor în care pionierii constănțeni au fost prezenți pe șantier. Se pot preciza însă roadele eforturilor lor : peste 10 000 de arbuști plantați, săparea unor șanțuri în lungime de circa 3 km pentru instalațiile de apă și iluminat, efectuarea operațiunii de îngrădire. Părinții copiilor n-au rămas în afara acțiunii ci, receptivi la apelul comitetului de inițiativă, au avut o contribuție decisivă la materializarea proiectelor de construcție, la rezolvarea unor probleme de ordin tehnic, la stabilirea unor soluții cît mai economicoase ș.a.m.d.

Între timp fondurile inițiale au sporit considerabil. Acțiunea-test cu colectarea sticlelor și borcanelor (peste 800 000 !) a fost urmată de altele, de colectare a unor plante medicinale și fructe de pădure — 14 tone — fulgi, melci. În completare, acțiuni cu caracter cultural-artistic și sportiv susținute chiar de pionieri vara, pe litoral, carnavaluri ale cravatelor roșii și, mai recent, confecționarea de mărțișoare. De aici, din acest multiplu efort colectiv, au rezultat pînă acum aproape 3 milioane de lei, sumă cu care s-a acoperit o parte a lucrărilor.

Ce s-a realizat pînă acum ?

Parcul sportiv propriu-zis trăiește prin existența unui teren de fotbal gazonat, mărginit de o pistă pentru atletism (se montează gradenele tribunelor, care sînt taluzate) și a altor două terenuri, tot de fotbal, cu zgură, pentru antrenament. Apoi : terenuri de tenis (6), baschet, volei și handbal — cîte două, o pistă pentru carting. Toate bituminate.

În curs de amenajare — existînd asigurate materialele sau fondurile necesare — sînt în acest an, pînă la finele trimestrului III, o sală de sport (40x20) cu o capacitate de 500 de locuri, un bazin de înot, un patinoar artificial (în vecinătatea parcului se află o fabrică de gheață), porticuri de gimnastică, un turn pentru parașutism, un rachetodrom.

Separat, pe malul lacului Tăbăcăriei, a fost amplasată o minibază nautică cu debarcader și un hangar care adăpostește deja 30 de ambarcațiuni (caiace, canoe, skifuri etc.).

În fine, ca „piese" specifice cadrului cultural al parcului, sînt prevăzute un teatru în aer liber, un „sat de vacanță" (60 de locuri), un colț botanic (în principal cu sera necesară împrospătării florei parcului) și un colț zoologic alcătuit din iepuri, păsări și nutrii. Într-o bună măsură exponatele vii vor fi comercializate, ele constituind o sursă de venituri pentru întreținerea parcului.

Iată așadar cum stau lucrurile. Iată roadele unei inițiative pentru înfăptuirea căreia au fost necesare o muncă pasionată, capacitate de organizare, perseverență și spirit de colaborare. Fiindcă este de la sine înțeles : profesorul Toma Mareș n-ar fi reușit mare lucru, dacă alături de el nu s-ar fi aflat oameni la fel de însuflețiți — arhitecți, ingineri, directori de întreprinderi — dornici să contribuie la realizarea unui obiectiv de asemenea proporții. Sînt de semnalat totodată sprijinul și înțelegerea acordate de organele locale de partid care i-au călăuzit permanent pe inițiatori, i-au ajutat să depășească cu succes unele momente grele.

Ceea ce s-a făcut la Constanța reprezintă un prilej de neascunsă mîndrie pentru toți pionierii, nu numai pentru cei ai localitate. Impresionantă în acest sens este reflecția unui elev din comuna Topraisar, care aprecia că „Parcul sportiv al pionierilor, deși se află în orașul Constanța, el este al nostru, al tuturor constănțenilor, din întregul județ".

Este gîndul curat care i-a animat pe toți pionierii din acest județ, atunci cînd au răspuns apelului organizației lor, de a contribui — fără fonduri din partea statului, cu propriile puteri — la ridicarea unui edificiu sportiv și cultural cum nu mai este altul în întreaga țară ! Tuturor, inițiatorilor, celor care au conceput o asemenea lucrare de anvergură, ca și acelora care s-au trudit să o realizeze, felicitările noastre sincere. În același timp așteptăm ca și în alte orașe și județe exemplul constănțenilor să trezească energii și inițiative asemănătoare. Succes !